

aldrig, at det faldt dem ind at sætte sig op imod mig, og efterhaanden betragtede de mig alle som deres Øvrighed. Jeg styrkede min Indflydelse ved at opelske det gode hos dem. Jeg laante Mændene Aviser og indbød Børnene til at komme hen i vor Have, hvor jeg gav dem Frugt, som vi havde Overflod af, og jeg gav dem mine Børns gamle Klæder, Bøger og Legetøj. Jeg var ogsaa Læge for dem og tog mig baade af Mænd, Koner og Børn, naar de var syge. Saaledes etableredes der det mest venkabelige Forhold imellem os. Mine fattige Naboer betragtede sig som mine Venner og var altid rede til at gøre mig en Tjeneste.

Men min Stilling som Stedets Politi var dog ret besværlig, særlig naar jeg en mørk Nat blev kaldt ud for at hindre drukne Fædre i at forstyrre deres sovende Børn eller for at hjælpe de stakkels Mødre, naar de var i Barnsnød. Ak, hvem kan maale de Bjerger af Sorg og Lidelse, som en uvelkommen Fødsel bringer til Uvidenhedens, Fattigdommens og Lastens Boliger, hvor rædselsslagne Kvinder og Børn er Ofre for stærke Mænd, der er ophidsede af Lidenskab og berusende Drikke!

Indtil denne Tid var mit Liv gledet forholdsvis let hen for mig; nu begyndte Livets Kamp for mig. Mine Pligter vare altfor talrige og forskelligartede, og ingen af dem kunde tage mine højere Sjæleevner i Virksomhed. Jeg led en Slags aandelig Hunger. Jeg havde Bøger men intet oplysende Selskab. Som Tilgift til min Sorg over at flytte fra Boston, opdagede jeg, at Seneca Falls laa i en malarisk Egn, og efterhaanden blev alle Børnene angrebne af Feber, og med Tjenestefolkene gik det paa samme Maade. Min Kærlighed til Orden og Renlighed, til at indrette mig smukt og smagfuldt, alt svandt bort i den Kamp, jeg førte for fra Time til Time blot at faa udrettet, hvad der var nødvendigt. Nu forstod jeg for første Gang, hvorledes en Kvinde kan sætte sig ned med Hænderne i Skødet midt i Uordenen. Jeg forstod nu de praktiske Vanskeligheder, de fleste Kvinder har at kæmpe med i de isolerede Husholdninger, og hvor umuligt det er at paa fuld aandelig Udvikling, naar man Størstedelen af sit Liv kun lever sammen med sine Tjenestefolk og Børn. Tanken om kooperative Husholdninger fik nu Betydning for mig.

Emerson siger: »En sund Utilfredshed er det første Skridt til Fremgang«. Den almindelige Utilfredshed, jeg følte med Kvindens Lod som Hustru, Moder, Husholderske og legemlig og aandelig Vogter, saaledes at alt synker hen i en kaotisk Tilstand uden hendes stadige Agtpaagivenhed, det trætte, triste Blik, jeg traf hos Flertallet af Kvinder, gav mig en stærk Følelse af, at der maatte gøres noget for at raade Bod paa Samfundets Lidelser i Almindelighed og Kvindernes i Særlighed. Mine Erindringer fra Antislaverimødet i London, mit Kendskab til Kvindernes juridiske Stilling, den Undertrykkelse, jeg saa overalt, alt

dette hvirvledes rundt i min Sjæl, forstærket af mange personlige Erfaringer. Det forekom mig, som om alle Elementer havde sammensvoret sig for at drive mig frem til at gøre et eller andet Skridt. Jeg kunde ikke se, hvad jeg skulde gøre, eller hvor jeg skulde begynde. Min eneste Tanke var et offentligt Protest- og Diskussionsmøde.

I denne urolige og ophidsede Sindsstemning modtog jeg en Indbydelse til at tilbringe en Dag sammen med Lucretia Mott hos Richard Hunt i Waterloo. Der traf jeg sammen med Kvækerinder, alvorlige, tænkende Kvinder. Jeg udgød den Dag min længe opsamlede Utilfredshed i Strømme med en saadan Heflighed og Indignation, at jeg opflammede mig selv saavel som Resten af Selskabet, saa at vi var parate til at gøre og lide hvad som helst. Min Utilfredshed maa i Følge Emerson have været sund, thi den ansporede os alle til hurtig Handling, og vi besluttede uden Ophold at sammenkalde et Kvinderetsmøde. Vi skrev endnu sammen Aften Indbydelsen til Mødet og offentliggjorde den den følgende Dag, den 14. Juli 1848, i »Seneca County Courier«. Vi gav kun fem Dages Varsel, idet Mødet allerede var fastsat til d. 19. og 20. Juli. Indbydelsen var uden Underskrift, men Hovedlederen foruden mig var Lucretia Mott, Mary Ann Mc. Clintock, Jane Hunt og Martha Wright, alle Kvækerinder. Mødet varede i to Dage, det blev holdt i Methodistkirken i Seneca Falls, som under alle Foredrag og Forhandlinger var stuvende fuld.

Dette var de hurtige forberedende Skridt til »den mest betydningsfulde Reform, som er bleven forsøgt i Verden, den første organiserede Protest imod den Uretfærdighed, der i Generationer har hvilet over den ene Halvdel af Menneskeslægten.« Ord kan ikke udtrykke vor Forbavselse, da vi faa Dage efter opdagede, at det, der havde synes os saa betimeligt, saa indlysende og saa uangribeligt, var bleven gjort til Genstand for hele Pressens Spot og Latterliggørelse. Alle Blade fra Maine til Texas kappedes om at drukne Sagen i Latter, og i den Grad var den offentlige Mening overalt imod os, at flere af de Damer, der havde deltaget i Mødet og underskrevet Resolutionerne, tog deres Navne tilbage og sluttede sig til vore Forfølgere.

Dersom jeg havde haft den svageste Forudseelse om de Følger, dette Møde vilde drage efter sig, er jeg bange for, at jeg ikke havde vovet det, og jeg maa tilstaa, at det var med Frygt og Bæven, at jeg gik ind paa at deltage i det næste Møde en Maaned efter i Rochester. Heldigvis havde det første Møde trukket hele Uvejret ned over sig, og det følgende blev ikke videre omtalt. Men vi havde sat Snebolden i Bevægelse og nu fulgte rask efter hinanden Møder i Ohio, Indiana, Massachusetts, Pennsylvania og Ny York.

»

Paa Rejse.

»Korea«, Septbr. 1901.

Paa Vejen til Østasien løb vi ind til Dartmouth i Sydengland. Denne By har en aldeles henrivende Beliggenhed ved Mundingen af en af Englands smukkeste Floder: Dart.

Naar man kommer fra Kanalen, løber man ind i Flodens Munding gennem en temmelig smal Aabning. Paa hver Side af denne ligger Ruinerne af to gamle Fæstninger: *Kingswear* og *Dartmouth castle*. Med Hensyn til disse Ruiners Alder fik Skibslægen den værdifulde, historiske Oplysning af en af Borgerne i den By Dartmouth, at »de stammer fra Robinson Crusoes Tid«. En anden nok saa paalidelig Kilde oplyser, at Dartmouth castle har sin Oprindelse fra en Overenskomst mellem en af de engelske Konger og Borgerne i Byen; Kongen forpligtede sig til at betale Dartmouth 30 £ aarlig »for ever« paa den Betingelse, at Byens Borgere skulde bygge og vedligeholde »a stronge and mightye and defensyve new tower« med Bom og Kæde, der skulde naa tværs over Indløbet til Havnen til et lignende Taarn paa Kingswear Siden, hvilket allerede var bygget, for at holde alle paastrængende og besværlige »Gæster« ude. Kongens Forpligtelse, som skulde gælde »for ever«, er nok for længe siden traadt ud af Kraft; men de Dartmouth Folk holdt deres Del af Kontrakten og byggede en Fæstning. Dens Rester bestaar af et firkanteret og et rundt Taarn og ikke langt fra dette et lille Fort; ingen af dem gør noget stærkt Indtryk, men de behøver heller ikke at være særlig stærke for at udføre de Pligter, de har nu; der holdes en Gang imellem Skydeøvelser, og saa salutes der derfra, naar den store Ære times Dartmouth, at et Skib med en kongelig Person løber ind i dens Havn. Naa ja, og saa kan jo alle, som kommer der forbi, og som ikke mangler Sans for den Art Skønhed, have Lov at beundre disse gamle Ruiners skønne Beliggenhed.

Kommen igennem dette mindeværdige Sted, befinder vi os altsaa i Floden Dart's Munding, der danner en udmærket Havn, hvor talrige Skibe løber ind for at fylde Kul.

Paa begge Sider af Vandet hæver Terrænet sig til en betydelig Højde; her ligger Huse og Villaer spredte mellem Træer, Haver og Drivhuse og frembyder et højt tiltalende Billede i det klare Sollys. Til venstre og inde i Mundingen ligger Dartmouth, til højre skyder Terrænet sig lidt ud, og her ligger den mindre By *Kingswear*.

Dartmouth er en af de ældste Byer i denne Del af England; en Historiefortæller fortæller os, at Romerne landede her; en anden meddeler, at den paa Vilhelm Erobrers Tid var en meget betydelig Havn, og at den ca. et Aarhundrede senere var Mødested for en Del af de Korstogsfarere, som ledsagede Richard Løvehjerte til det hellige Land. Enten dette nu er rigtigt eller

ej, saa er Dartmouth uomtvisteligt en meget gammel By, og den har adskillige Mindesmærker fra gamle Dage. Strejfer man rundt i Byen, finder man næsten overalt høje Mure paa begge Sider af baade Køreveje og Spasereveje; enten disse Mure nu er meget gamle, eller de skriver sig fra en nyere Tid, saa er de i hvert Fald højst ejendommelige; paa mange Steder vokser Slynplanter og Blomster ud af Revner og Sprækker og hænger ud over Murene i Klaser og Bundter, og det ser højst fortryllende ud. Hist og her er der et Hul eller et lavere Sted, hvorfra man har glimrende Udsigter over Byen, Omegnen, Floden og Kanalen.

Der findes ogsaa i Byen adskillige Huse med Karnapper og Søjler og ejendommelige Forsiringer.

Noget af det, som Byens Borgere er allermost stolte over, er dog *St. Saviours church*. Den ligger i Byens Centrum, og Husene er byggede tæt op ad den til alle Sider.

Den stammer fra det 14de Aarhundrede, og i alt væsentligt har den beholdt sin oprindelige Skikkelse. Kordøren, saa vel som Prædikestolen, er overordentlig rigt forsynet med Billedskærerarbejde, der vidner om stærk Fantasi, kunstfærdig Arbejdsevne og en utrolig Omhu og Flid.

Hele Kirken er forøvrigt stærkt prydet; i alle Vinduer findes smukke Glasmalerier, der selvfølgelig er af en langt senere Dato end ovennævnte Arbejder. Et af disse Glasmalerier tiltrækker sig især vor Opmærksomhed; det fremstiller en Mand med klart, klogt Ansigt, iført en grøn Dragt med Guldbremmer og med et Bæger i sin Haand; bag ved ham staar en anden mindre fremtrædende Skikkelse med Brød i Haanden; rundt om dem ligger en knælende Skare med bedende, længselsfulde Ansigter. Underne læses følgende Inscription — »Wisdom saith: Come eat of my bread and drink of the wine, that I have mingled!«

Dette Maleri kunde jo for saa vidt ligesaa godt hænge i et hedensk som i et kristeligt Tempel. Visdommen spørger ikke om Stand, Stilling eller Køn; ja, den er endog saa frisindet, af den ikke spørger om Trosbekendelse — den indbyder alle. I *St. Saviours church* findes ogsaa et meget berømt Maleri, malet af *Brockedon*; det fremstiller Kristus, opvækkende Enkens Søn, og det blev af Kunstneren skænket til Kirken 1815.

Helene Berg.

Hvad er det Internationale Kvinderaad?

Et af de ejendommeligste Træk i Nutidens Liv er de store Sammenlutninger af Kvinder. Det skyldes de sidste 25 Aar, og efter deres Størrelse og Virksomhed kan Kvindens Stilling i de forskellige Lande for en stor Del bedømmes. Det er mange forskellige Formaal, der forener disse Kvinder; men for dem alle gælder, at de stræber efter at forbedre de

Fra Gader og Stræder.

Enhver København'er kender »Jomfru Tidsfordriv«, om ikke personlig saa dog af Omtale, thi hvad den halvtossede Stakkel ikke var populær før, naaede hun at blive, da hendes Dobbeltgænger for ét Par Aar siden traadte en sirlig Dans over Knippelsbro med »Scheibelein« ude i Cirkus. Tidligere levede hun i Skyggen; men det Aar oprandt en mere glimrende Æra for hende, — hun blev næsten berømt.

Saa vidt kender de fleste hende, men jeg gad dog vidst om det er faldet i ret manges Lod, at beundre hendes musikalske Anlæg og Elskværdighed, saaledes som det hændte mig en Dag, da min Vej faldt forbi Instrumenthandleren i Nikolajgade lige for Slagterboderne.

I Butiksvinduet var den Dag opstillet et mekanisk Legetøj, forestillende 2 Katte, der danser, det vil

sige skiftevis letter paa det ene og det andet Ben, medens en Kat — eller maaske var det en Hund — gnider paa sin Fiol dertil.

Det var hverken særlig nyt eller aandrigt; men saadan et Spilleværk kan have en næsten hypnotisk Indflydelse, man standser og staar tankeløst og gloer paa det.

Allerbedst som jeg har travlt med at se, og Kattene med at danse, hører jeg en Stemme ved Siden af mig: »Naa, du lille graa, kan Du passe Takten!« Det var »Jomfru Tidsfordriv«, der betragtede Spilleværket med udelte Beundring i Blik og Miner.

»Er de ikke søde de smaa Dyr, nej se hvor han kan danse, den lille med det blaa Baand om Halsen. — — — Naa, naa, kom nu ikke ud af Takten med sit ene lille Ben.«

Hun nikkede til mig og til et Par Dreng, der som sædvanlig var i Stakkelens Kølvan, hævdede sin Finger og slog Takt samtidigt med at hun begyndte at nynne.

»Ja, det passer, hør nu engang: Der er et yndigt Land, — — — aa

nu holdt de op, men det er ganske bestemt den, de danser efter. — Nej, hvor den lille Mis der er sød. — Saa nu begynder de igen.«

Hun tog atter fat og sang med en ret velklingende Stemme: »Der er et yndigt Land, det staar med brede Bøge,« o. s. v. —

Stadig slog hun Takt og holdt Blikket ufravendt fæstet paa Spilleværket, medens hun af og til indskød en Bemærkning eller Opmuntring til den lille graa Mis, hvis Mekanisme ikke virkede helt taktfast.

Den stakkels Tosses Ansigt var saa glædesstraalende, at jeg formelig selv blev glad over at se derpaa. Først da hun havde endt det første Vers og paa Strofen: det er Frejas Sa—a—l, ja det er Fra—a—i—as Sal havde anbragt nogle ganske uforlignelige Triller, vendte jeg mig om og opdagede at »Tidsfordriv«s Sang havde begejstret langt flere Tilhørere end mig, der nu stod indesluttet af mindst et Dusin Mennesker. Jeg var færdig at briste i Latter ved den Scene, jeg saa for mig: En Slagter-

dreng lod som om han spillede Violin paa et tomt Trug, og et Par Dreng var de dansende Katte. Endnu et Øjeblik og de øvrige Dreng blandt Tilskuerne havde sluttet sig til dem og efterabede med største Alvor den mekaniske Kattedans.

Det saa uhyre komisk ud, jeg kunde ikke bare mig for at udstøde nogle halvkvalte Kluk. — Det var ikke min Mening at afbryde »Jomfru« i hendes musikalske Præstation, særlig ikke ved at le af hende. Jeg blev derfor ked af, at hun lod sig forstyrre og ligeledes vendte sig om.

Havde jeg troet, hun lod sig afbryde, saa tog jeg fejl, hun smilede huldt og tog atter fat, vendt mod de dansende Dreng. Hun forstærkede Stemmen og slog Takt med hele den højre Arm. Hun tog sig næsten ud som en Orkesterdirigent, ikke just som en nystivet og nystroget, men med det samme salige og opløftede Udtryk.

Ingen nænnede at forstyrre hende, alt gik roligt til. Først da »Tids-